

Sygn. akt I NKRS 108/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Paweł Księżak

w sprawie z odwołania D. B.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2021 z dnia 22 czerwca 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszonym w
Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 776,

z udziałem E.B.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 15 grudnia 2021 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: Rada albo KRS) uchwałą
nr (...)/2021 z dnia 22 czerwca 2021 r. (dalej także: Uchwała), działając na
podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie
Sądownictwa (t.j.: Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: u.KRS), postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie E.B. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.;

2. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie D. B. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r. pod poz. 776, zgłosiły się:

1. D. B. – sędzia Sądu Rejonowego w K.;
2. E.B. – sędzia Sądu Rejonowego w K.

Na posiedzeniu 21 czerwca 2021 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo kandydatki, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu na J. B. oddali 2 głosy „za”, nie oddając ów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”. Rozkład głosów zespołu członków Rady w odniesieniu do kandydatury E.B. był tożsamy. W wyniku głosowania, zespół przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji Radzie na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. D.B. i E.B. Wniosek taki, w ocenie zespołu, był w pełni uzasadniony treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych kandydatek, informacjami dotyczącymi posiadanego przez nie doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, opiniami służbowymi, a także opinią Kolegium Sądu Okręgowego w K.

W uzasadnieniu stanowiska zespół wskazał, że za rekomendowaniem D. B. przemawiały, oceniane łącznie, uzyskana ocena kwalifikacji, dotychczasowe doświadczenie orzecznicze, zdobyte w pracy na stanowisku asesora sądowego i sędziego sądu rejonowego, a także podczas delegacji do Sądu Okręgowego w K., doświadczenie w pełnieniu funkcji administracyjnych w sądzie i pozytywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w K. Za rekomendowaniem E.B. przemawiały natomiast, oceniane łącznie, uzyskana ocena kwalifikacji, dotychczasowe doświadczenie orzecznicze, zdobyte w pracy na stanowisku asesora sądowego i

sędziego sądu rejonowego, a także podczas delegacji do Sądu Okręgowego w K. oraz pozytywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w K.

Stosownie do treści uzasadnienia Uchwały, dokonując oceny kandydatek, Rada kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatek, opiniami przełożonych, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

Ostatecznie Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie E. B. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

W opinii Rady rekomendowana kandydatka posiada wysokie kwalifikacje merytoryczne, które znajdują odzwierciedlenie w pozytywnej z wyróżnieniem ocenie kwalifikacyjnej jej pracy oraz opiniach służbowych. Zarówno z oceny, jak i opinii wynika, że osiąga ona wysokie wyniki ilościowe i jakościowe pracy, wykazuje się wysokim poziomem wiedzy i umiejętności zawodowych, sprawnie, rzetelnie prowadzi postępowania oraz terminowo podejmuje czynności służbowe.

Na tym tle D. B. posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe, uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego sądu okręgowego, jednak – w ocenie Rady – w przedmiotowej procedurze konkursowej nie spełnia wszystkich kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie do powołania Prezydentowi RP. Jak podkreśliła Rada w uzasadnieniu Uchwały D.B. otrzymała pozytywne oceny swojej pracy i kwalifikacji zawodowych, w których stwierdzono m.in., że wykazuje się odpowiednim przygotowaniem zawodowym i ugruntowaną znajomością prawa karnego materialnego i procesowego, a także orzecznictwa i doktryny. Jest dobrą kandydatką, jednak w porównaniu do E. B. na jej niekorzyść przemawia krótsze doświadczenie orzecznicze, zdobyte w ramach delegacji do Sądu Okręgowego w K.

W opinii Rady fakt, że przedstawiona w Uchwale do powołania Prezydentowi RP kandydatka otrzymała o 1 głos mniejsze poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K., zważywszy na osiągnięte przez nią wyniki w pracy orzeczniczej, nie stanowi okoliczności, która mogłaby przemawiać na jej niekorzyść. Rada podkreśliła ponadto, że zgodnie ze sporządzoną na użytek przedmiotowego postępowania nominacyjnego oceną kwalifikacji, zwiększonego nakładu pracy i wzmożonych

działań organizacyjnych wymagała od rekomendowanej kandydatki równoległa praca orzecznicza w dwóch wydziałach pierwszoinstancyjnych Sądu Rejonowego w K. i Sądu Okręgowego w K. w okresie od 1 kwietnia do 31 grudnia 2019 r., zaś od 1 grudnia 2019 r. w trzech wydziałach orzeczniczych. Pomimo tych okoliczności, wybrana kandydatka wywiązała się ze swoich obowiązków w sposób należyty, bez uszczerbku dla jakości swojego orzecznictwa i terminowości wykonywanej pracy.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 22 czerwca 2021 r. na:

- D. B. oddano 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 11 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 14 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- E. B. oddano 13 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 15 osób), w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów.

W dniu 19 sierpnia 2021 r. (data prezentaty) D.B. wniosła odwołanie (wysłane za pośrednictwem operatora pocztowego 13 sierpnia 2021 r.) od Uchwały z powodu jej sprzeczności z prawem, zaskarżając ją w całości. Skarżąca podniosła następujące zarzuty:

1. naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydata na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej,

2. naruszenia art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu Rady poprzez brak właściwego rozpatrzenia kandydatury w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, dokonanie oceny kandydatury bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny i niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji, z przekroczeniem granic swobodnej

oceny materiałów, a więc oceną dowolną, a nade wszystko – co wprost wynika z treści uzasadnienia, w sposób tendencyjny, niesprawiedliwy i stronnicy, co skutkowało nieprzedstawieniem w Uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie D.B. na stanowisko Sędziego Sądu Okręgowego w K.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpatrzenia.

W opinii skarżącej jej doświadczenie zawodowe zostało ocenione przez Radę w sposób dowolny. Jak wskazała w uzasadnieniu odwołania, jej powołanie do pełnienia urzędu asesora sądowego nastąpiło w 1994 r., podczas gdy rekomendowana kandydatka funkcję tę zaczęła pełnić w 2007 r. Podobnie na stanowisko sędziego skarżąca została powołana w 1996 r., zaś kontrkandydatka w 2009 r. Skarżąca podkreśliła ponadto, że doświadczenie w orzekaniu w Sądzie Okręgowym w K. zdobywała nie tylko na delegacji w tym Sądzie od 1 października 2019 r., ale także poprzez delegacje do orzekania w konkretnych sprawach już kilkanaście lat wcześniej. Dodatkowo skarżąca wskazała, że przez wiele lat była Przewodniczącym Wydziału, jak i zastępcą Przewodniczącego Wydziału, kierowała wieloosobowym zespołem sędziów i urzędników sądowych, co wiązało się ze zwiększonym nakładem pracy i ze wzmożonymi działaniami organizacyjnymi.

Zdaniem skarżącej opinia Kolegium Sądu Okręgowego w K. nie została w sposób należyty doceniona przez Radę przy ocenie jej kandydatury, jak również stałe zdobywanie dodatkowej wiedzy i doskonalenie umiejętności przydatnych podczas wykonywania obowiązków sędziego.

W przekonaniu skarżącej ocena jej kandydatury na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa 22 czerwca 2021 r. wiązała się z nieprawdziwymi informacjami podanymi przez członka KRS – senatora K. K. Jak podkreśliła w 2016 r. nie stwierdzono uchybienia i nie zwrócono jej uwagi na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, ani nie obniżono jej wynagrodzenia.

W odpowiedzi na odwołanie Rada wniosła o jego oddalenie w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały KRS z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał KRS sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (tak: wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06), która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości konkursowy charakter procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa, która ma prowadzić do wyłonienia najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał KRS obejmuje wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydatur na sędziego.

Zauważyć jednocześnie należy, że stosownie do normy art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z 7 maja 2019 r., I NO 12/19: „Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie nie działa instancyjnie, nie prowadzi postępowania dowodowego ani jego nie ponawia i nie poszerza. Tym samym jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania. Wobec tego (argument z art. 398³ § 1 *in fine* k.p.c.) odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy”.

Przechodząc do analizy podniesionych przez skarżącą zarzutów w pierwszym rzędzie wskazać należy, że zarzut naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, nie został w żaden sposób skonkretyzowany i uzasadniony w części motywacyjnej uzasadnienia. Co więcej, w uzasadnieniu odwołania skarżąca nie odnosi się do tego zarzutu, zaś cała przedstawiona argumentacja dotyczy wyłącznie drugiego z podniesionych zarzutów. Konsekwentnie Sąd Najwyższy nie może rozpoznać pierwszego z podniesionych zarzutów.

Zarzut braku właściwego rozpatrzenia kandydatury skarżącej i dokonania oceny bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, a także bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy, w sposób dowolny, zgodnie z treścią uzasadnienia wiązać się miał z:

1. nieuwzględnieniem przez KRS dłuższego doświadczenia orzeczniczego skarżącej w stosunku do kontrkandydatki;
2. nieuwzględnieniem przez Radę „delegacji do orzekania w konkretnych sprawach” do Sądu Okręgowego w K. „już kilkanaście lat temu”;
3. nieuwzględnieniem przez KRS pozytywnych opinii przełożonych o pracy skarżącej;
4. nieuwzględnieniem przez KRS faktu pełnienia przez skarżącą funkcji administracyjnych w sądownictwie i łączeniu ich z obowiązkami orzeczniczymi;

5. niedoceniem przez KRS opinii Kolegium Sądu Okręgowego w K.;
6. oparciem Uchwały o nieprawdziwe informacje przedstawione przez członka KRS – senatora K. K., na posiedzeniu Rady 22 czerwca 2021 r.

Przytoczone wyżej zarzuty mają charakter polemiczny i nie znajdują potwierdzenia w treści Uchwały.

Z zaskarżonej Uchwały jednoznacznie wynika, że skarżąca została mianowana asesorem sądowym 10 października 1994 r., zaś do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Rejonowego w P. powołana została 17 października 1996 r. Kontrkandydatka mianowana została asesorem sądowym 17 maja 2007 r., zaś do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w B. powołana została 28 kwietnia 2008 r. W Uchwale przytoczone zostały opinie wizytatorów jednoznacznie dobrze świadczące o pracy skarżącej. Rada wskazała również stanowiska administracyjne w sądownictwie, które pełniła skarżąca, a jednocześnie podkreśliła wspomniane wyżej bardzo dobre oceny jej pracy. W Uchwale Rada odniosła się do udzielonego kandydatkom przez Kolegium Sądu Okręgowego w K. poparcia, a nadto wyjaśniła dlaczego, pomimo wyższego stopnia poparcia uzyskanego przez skarżącą, zdecydowała się wystąpić z wnioskiem o powołanie na urząd sędziego Sądu Okręgowego w K. kontrkandydatki.

Z Uchwały nie wynika, iż Rada pominęła fakt, delegacji skarżącej do Sądu Okręgowego w K. do orzekania w konkretnych sprawach „już kilkanaście lat temu”. Zgodnie z aktami osobowymi skarżącej, w których posiadaniu była Rada:

- Prezes Sądu Apelacyjnego w (...) 14 kwietnia 2014 roku delegował D. B. do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K. w dniach: 15 kwietnia 2014 r. i 17 kwietnia 2014 r.,
- Prezes Sądu Okręgowego w K. 7 października 2011 r. delegował D. B. do orzekania w Sądzie Okręgowym w K. w dniu 22 listopada 2011 r.,
- Prezes Sądu Okręgowego w K. 9 września 2009 roku delegował D. B. do orzekania w Sądzie Okręgowym w K. na dzień 30 października 2009 r.,
- Prezes Sądu Okręgowego w K. 29 maja 2006 r. delegował D. B. do orzekania w Sądzie Okręgowym w K. 29 czerwca 2006 r.,
- Prezes Sądu Okręgowego w K. 9 stycznia 2006 r. delegował D.B. do orzekania w Sądzie Okręgowym w K. na dzień 23 lutego 2006 r.,

– Prezes Sądu Okręgowego w K. 5 stycznia 2004 r. delegował D. B. do orzekania w Sądzie Okręgowym w K. na dzień 3 lutego 2004 r. oraz (odrębnie) 5 lutego 2004 r.,

– Prezes Sądu Okręgowego 25 kwietnia 2002 r. delegował D. B. do orzekania w Sądzie Okręgowym w K. na dzień 8 maja 2002 r.,

– Prezes Sądu Okręgowego 4 października 2001 r. delegował D. B. do orzekania w Sądzie Okręgowym w K. na dzień 5 listopada 2001 r.,

– Prezes Sądu Okręgowego 27 lipca 2001 r. delegował D. B. do orzekania w Sądzie Okręgowym w K. na dzień 19 września 2001 r. w sprawie III K (...) – aż do jej zakończenia.

Powyższe nie podważa jednak wniosku o dłuższym doświadczeniu orzecznictwem przedstawionej z wnioskiem o powołanie kandydatki w ramach delegacji do Sądu Okręgowego w K. Podkreślić bowiem należy, że przedstawiona z wnioskiem o powołanie kandydatka „decyzją Ministra Sprawiedliwości była delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K. na okres od 15 września 2017 r. Kolejnymi decyzjami delegację przedłużano, ostatnio do 30 listopada 2020 r.” (k. 7). Skarżąca zaś „decyzją Ministra Sprawiedliwości została delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K. na okres od 1 października 2019 r. do 31 marca 2020 r., a następnie od 1 kwietnia do 30 września 2020 r. i od 1 października 2020 r. do 31 marca 2021 r.” (k. 5-6). Nawet czysto matematyczne uwzględnienie wymienionych wyżej delegacji jednodniowych lub w konkretnych sprawach, nie podważa wniosku Rady, że „na korzyść wybranej kandydatki przemawia dłuższe doświadczenie orzecznictwem, zdobyte w ramach delegacji do Sądu Okręgowego w K.” (k. 9).

Ponadto należy mieć na uwadze, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z 10 stycznia 2017 r., III KRS 34/16, „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów na sędziów trzeba przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata wybranego przez Radę. Pozostali kandydaci znają bowiem dokładnie własną sytuację i mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę”. Oczywiście nie neguje to wyrażonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego

obowiązku Rady do wyjaśnienia „jakie kryteria ocenne brała pod uwagę przy wyborze najlepszego – jej zdaniem – kandydata pretendującego do objęcia tego stanowiska. Zakres rozważań Rady poświęconych analizie pozostałych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od okoliczności konkretnego przypadku, przy czym powinien on być szerszy w stosunku do kandydatów o zbliżonej sytuacji faktycznej, lokujących się blisko granicy rozdzielającej kandydatury «zwycięskie» od «przegranych»” (wyrok Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; zob. również wyrok Sądu Najwyższego z 2 lipca 2015 r., III KRS 25/15). Przytoczone przez Radę okoliczności i argumenty uznać należy za wystarczające i w pełni korespondujące z treścią podjętej Uchwały.

Odnosząc się do ostatniej ze wskazanych przez skarżącą okoliczności, czyli przedstawienia przez członka KRS – senatora K. K. – nieprawdziwych, w opinii skarżącej, informacji, przede wszystkim zauważyć należy, że z treści zaskarżonej Uchwały nie wynika, iż informacje przedstawione przez senatora K. K., przełożyły się na treść Uchwały. Rada wprost wskazała okoliczności, które zdecydowały o przedstawieniu kontrkandydatki i wśród nich nie pojawiają się kwestie dotyczące zwrócenia uwagi skarżącej czy też obniżenia wynagrodzenia. Podkreślić przy tym należy, że Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu, zaś dokonując wyboru osoby do przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie w konkretnym postępowaniu nominacyjnym, dysponuje całością dokumentacji kandydatów. Nic nie świadczy o tym, iż w ocenianym postępowaniu było inaczej. Konsekwentnie uznać należy, że członkowie Rady mieli wgląd do informacji, dotyczących m.in. spraw o sygn. akt III K [...]96/(...) oraz II K [...]09/(...), jak również świadomi byli upływu 5 lat który upłynął od zwrócenia uwagi. Potwierdzeniem powyższego jest brak wzmianki o powyższych okolicznościach w Uchwale, a tym samym ich irrelevantność dla postępowania konkursowego. Zarzut skarżącej w powyższym zakresie uznać więc należy za bezzasadny.

Reasumując, Rada nie tylko uwzględniła wszystkie podniesione przez skarżącą okoliczności, w tym te, które same w sobie mogłyby przemawiać na rzecz jej kandydatury, ale nadto uzasadniła, dlaczego zdecydowała się wystąpić do Prezydenta RP z wnioskiem o powołanie na urząd sędziego Sądu Okręgowego w K. kontrkandydatki. Stosując przyjęte kryteria ocenne, Rada nie naruszyła prawa.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak w sentencji.